

14 Αυγούστου 2020

Άγιος Νικόλαος Καβάσιλας: Η Παρθένος περιέλαβε μέσα της αυτόν που δεν μπόρεσε να χωρέσει κανένας τόπος!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Αγίου Νικολάου Καβάσιλα: Λόγος Εις την Πάνδοξον Κοίμησιν της Υπεραγίας Δεσποίνης ημών και Παναχράντου Θεοτόκου

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=507068>

9. Και γιατί αναφέρω τους προφήτες, οι οποίοι δεν ήταν δυνατόν ούτε από τα δεσμά του Άδη να ελευθερωθούν, πριν να λάβουν τις δωρεές της Παρθένου, αφού και από τους ίδιους τους Αγγέλους και τους Αρχαγγέλους, τα Χερουβίμ και τα Σεραφίμ, είναι αγιότερη η μακαρία;

Αν πάλι προσφέρεται σαν βραβείο της αγιότητας κατά τον ίδιο τρόπο σε όλους ο Θεός, τον κερδίζει όμως περισσότερο εκείνος που έχει καλύτερα προπαρασκευασθή, πώς δεν είναι αναγκαίο να κρίνουμε την αγιότητα από τα βραβεία και να χρησιμοποιούμε σαν βέβαιο μέτρο της το πόσο ο καθένας βρίσκεται κοντά στο Θεό;

Αλλά η Αγία Γραφή λέγει ότι τα Χερουβίμ στέκονται γύρω από το Θεό και δέχονται τις θείες ακτίνες Του, χωρίς ούτε να τολμούν να Τον ατενίσουν. Ενώ η Παρθένος, κατά ένα πρωτοφανή κι απερίγραπτο τρόπο, περιέλαβε μέσα της αυτόν που δεν μπόρεσε να χωρέσει κανένας τόπος.

Και δεν δέχθηκε μέσα της απλώς κάποια θεία λαμπρότητα και δόξα, αλλά την ίδια

την υπόσταση του Θεού. Όσο λοιπόν φανερώτερα ενώθηκε ο Θεός με την Παρθένο, παρά με τα Χερουβίμ -κι η διαφορά είναι τόσο μεγάλη, ώστε να μη μπορή ούτε να περιγραφή- τόσο αγιώτερη κι ιερώτερη είναι η Παρθένος.

Όλες πράγματι τις υπάρξεις, δια μέσου των οποίων φανερώνεται ιδιαίτερα η σοφία του Θεού, η Παρθένος τις ξεπερνά στην καθαρότητα και την αγιότητα, όπως ακριβώς από όλα τα σώματα είναι φυσικό να είναι καθαρώτερα εκείνα που βρίσκονται πιο κοντά στο φως.

Γιατί, αφού ο Θεός βρίσκεται κατά τον ίδιο τρόπο παντού, η διαφορετική φανέρωσή Του πρέπει να συμπεράνουμε ότι οφείλεται στα κτίσματα. Κι αν αυτό είναι σωστό, ποιος τότε δεν αναγνωρίζει ότι η Παρθένος είναι από όλους τους ανθρώπους και από όλους τους Αγγέλους πιο ιερή;

Γιατί βέβαια δια μέσου των Αγγέλων δόθηκαν στους ανθρώπους οι εντολές του Θεού, ο παλαιός νόμος, ο «δι' Αγγέλων λαληθείς λόγος», όπως είπε ο Παύλος, και τα άλλα σημεία που φανέρωναν τη δικαιοσύνη και τη δύναμη του Θεού.

Ενώ η Παρθένος δεν ανήγγειλε το Θεό ως αυτό μόνο το σημείο, αλλά αποκάλυψε στους ανθρώπους την ίδια την ενυπόστατη Σοφία του Θεού. Κι όχι απλώς με σημεία και εικόνες, αλλά με τρόπο άμεσο, φανέρωσε δηλαδή τον ίδιο το Θεό, το Σωτήρα, κι αυτό όχι μόνο στους ανθρώπους, αλλά και στις αγγελικές Αρχές και Εξουσίες, γιατί «έπρεπε να γίνη γνωστή, λέγει ο Παύλος, και στις Αρχές και στις Εξουσίες η πολυποίκιλη σοφία του Θεού».

Και δεν είπε: «για να γίνη περισσότερο γνωστή», σαν να είχε και προηγουμένως ως ένα σημείο γίνει γνωστή, αλλά απλώς: «για να γίνη γνωστή».

Γιατί θέλει έτσι, νομίζω, να υποδηλώση ότι η πριν από την Παρθένο γνώση του Θεού ήταν τόσο αμυδρή, ώστε να μην μπορή να γίνη καμμιά σύγκριση με τη δεύτερη, αυτή που μας έφερε η Παρθένος.

Γίνεται λοιπόν φανερό ότι όχι μόνο στους ανθρώπους, τους δικαίους και τους αδίκους, τους πονηρούς και τους αγαθούς, αλλά και σ' αυτές τις υπερκόσμιες δυνάμεις φανέρωσε τον Ήλιο της δικαιοσύνης.

Ή Παρθένος είναι επομένως τόσο ανώτερη από όλα τα κτίσματα, όσο αυτά που πραγματοποίησε για τη σωτηρία μας ο Σωτήρας είναι αδύνατο να συγκριθούν με ο,τιδήποτε άλλο.

Και πράγματι, εάν τόσο πολύ καλύτερους από τους ίδιους τους εαυτούς τους έκαμε τους Αγγέλους, ώστε να υποστηρίξη ο Απόστολος ότι είναι αδύνατη η οποιαδήποτε σύγκριση ανάμεσα στη δεύτερη και στην πρώτη τους ευτυχία, ας

εξετάσουμε πόσο μεγάλη είναι αυτή η υπεροχή.

Γιατί, αν «το μικρότερο ευλογείται από το μεγαλύτερο», όπως λέγει η Γραφή, ποια σύγκριση μπορεί να υπάρξει ανάμεσα στο να ευεργετή κανείς και στο να ευεργετηθεί; Γι' αυτό το λόγο ο προφήτης έβλεπε την Παρθένο να είναι ο θρόνος του Θεού και μάλιστα ένας θρόνος «υψηλός και επηρμένος», ενώ τα Χερουβίμ τα έβλεπε γύρω από το θρόνο.

Κι όχι απλώς γύρω από το θρόνο, αλλά και να στέκονται με συστολή και με φόβο, χωρίς να τολμούν ούτε να τον αντικρύσουν.

Η παράδοση λέγει, επί πλέον, ότι οι Άγγελοι αγρυπνούν πάντοτε κι ότι δεν υπάρχει τέρμα στις προς το Θεό υμνωδίες τους. Αλλά τόσο πιο πολύ πρέπει να θεωρήσουμε ότι ισχύει και αυτό για την Παρθένο -και δεν εννοώ μόνο μετά την εκδημία της από τη γη, αλλά κι όταν ακόμη ήταν σ' αυτήν εδώ τη ζωή- όσο περισσότερο αισθάνθηκε αυτή τη θεία ακτίνα.

Γιατί και στις Δυνάμεις, που κυκλώνουν το Θεό, περισσότερο από ο,τιδήποτε άλλο ξυπνά το ζήλο και τις κάνει να αγρυπνούν το ότι έχουν γευθεί τις θείες ευεργεσίες.

Ωστε εκείνο που στους άλλους αγίους συμβαίνει αφού αποχωρισθούν το σώμα, το να είναι δηλαδή αμετακίνητοι στο αγαθό και στην αρετή, στην Παρθένο συνέβη και πριν ακόμη αποθέσει το σώμα Της.

Συνεχίζεται

Από την έκδοση [Αγίου] Νικολάου Καβάσιλα, «Η Θεομήτωρ», των εκδόσεων της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος. Κείμενο, μετάφραση, εισαγωγή, σχόλια Παναγιώτης Νέλλας.